
Nytt om navn

ØYVIND SKJÆGGESTAD

Egil Sivertssen

Egil Sivertssen døde 28.2. 2001, 75 år gammel. Med ham er en av våre fremste hjertespesialister og talsmenn for hjertesyke pasienter gått bort. Han var født i Kristiansund og tok medisinsk embetseksamen i Oslo i 1951. Etter en periode i privatpraksis og tjeneste ved flere lokal- og sentralsykehus, startet han sin karriere for alvor i 1961 da han ble ansatt ved avdeling VIII, Ullevål sykehus, senere Hjertemedisinsk avdeling.

Dette skulle bli hans arbeidsplass for resten av livet, først som underordnet, senere som spesiallege og overlege. Fra første stund satte han sitt positive preg på avdelingen ved sin dyktighet og i kampen for hjertepasientene. Ikke minst takket være Egil Sivertssen kom hjerteoperasjonsvirksomheten i gang ved Ullevål sykehus alt i 1970. Han var også arkitekten bak den såkalte Ullevål-modellen, hvor alt var lagt til rette for den best mulige pasientbehandling. Men dette ble ikke gjennomført uten kamp, og alltid stod han i første rekke for pasientenes rettigheter, for at de skulle få den beste behandling og for at resultatene skulle vurderes.

Alt som var viktig for pasientene, interesserte ham, deriblant også hjerte-lunge-redning. Han ivret for at alt helsepersonell skulle læres opp, og ikke minst for at dette skulle foregå effektivt ved Ullevål sykehus.

I avdelingen var Egil Sivertssen en sentral miljøfaktor som kontinuerlig ivret for det faglige nivå. Han arrangerte blant annet hjerteseminar på ettermiddagstid i sitt hjem – et tiltak hans mange medarbeidere aldri vil glemme.

I 1978 ble han selv hjerteoperert med vellykket resultat. I rekonvalesenttiden skrev han boken *Mitt stakkars hjerte*, hvor han forteller om sine erfaringer etter operasjonen – til stor nytte for både pasienter og helsepersonell. Han elsket bøker og likte selv å skrive både kriminalnoveller og klinisk vitenskapelige arbeider. Han var en fremragende kliniker, noe hans arbeider bar preg av.

Egil Sivertssen hadde en egen evne til alltid å være til stede når noen trengte ham. Det skyldtes nok dels intuisjon, dels også hans svært lange arbeidsdag. De siste årene begynte dessverre hans egen helse å bli dårlig. Knappt noen visste om

det, men arbeidsdagene ble normale. Dette skyldtes nok også at hans hustru Elise ble syk, og som han på en enestående måte tok seg av.

Han gikk av med pensjon i 1990, men vi skulle gjerne ha beholdt ham lenger. Han fortsatte imidlertid med sin kliniske forskning frem til han påny måtte opereres, og denne gang var forløpet langt mer alvorlig. Men han kom seg, og vi hadde nettopp avtalt et nytt prosjekt som han ivret for, da vi fikk det triste budskapet om hans bortgang.

Våre varmeste følelser går til hans datter Elin og hennes tre barn.

På vegne av gamle venner ved avdeling VIII, Ullevål sykehus,

Godkjent i sentralstyremøte 1.3. 2001

Publisert: 30. mars 2001. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.